

Sv. Franjo Asiški (4. listopada 2011.)

Draga braćo i sestre,

Prilikom nedavnog pastoralnog pohoda pape Benedikta Njemačkoj gotovo sve svjetovne novine prenijele su njegovu misao koju je izrekao na misi u Freiburgu prije povratka u Rim: "Ljudi koje muči pitanje o Bogu, ljudi koji trpe zbog naših grijeha i čeznu za čistim srcem, bliži su Bogu nego crkveni rutineri koji u Crkvi vide samo još aparat, a srce im nije dodirnula vjera."

Očito je Papa jasno upro prstom u slabost mnogih od nas današnjih kršćana, ne samo u Njemačkoj. A ta se slabost zove: mlakost i površnost vjere. Naše molitve i pobožnosti često su rutina, stvar navike, obavljamo ih površno, mehanički. Molimo samo usnama. Naša je vjera u Boga bez ljubavi i zanosa, bez poleta i predanja za Božju stvar. Sve činimo nekako izvanjski. U našem odnosu prema Bogu nedostaje osobna otvorenost srca i zanos Duha. Krist nas nije dodirnuo. Takvo stanje Papa naziva rutinom, a ona je neprijatelj prave vjere.

Zato pružamo sliku razvodnjena i umorna kršćanstva. Istina je da se današnji čovjek teško odlučuje za velike stvari, izbjegava životne odluke i trajna opredjeljenja, bježi od zahtjevnosti koju traži Evanđelje. I mi kršćani ne želimo se posve predati Bogu, nego pravimo kompromise tamo gdje ih ne bi trebalo biti (a ne može se sjediti na dvije stolice, služiti dvojici gospodara ili se s Bogom nekako pogađati...). Bojimo se posve otvoriti vrata svojega srca i života Isusu Kristu, i osloniti se na snagu njegove milosti i ljubavi.

Ako se čovjek pravo i potpuno ne otvori Bogu, i slobodno mu se ne preda, Bog ne može zahvaćati u naš život, ne može čistiti i oblikovati naša srca i obnavljati naše ljudsko biće. Samo onaj tko dopusti da ga Duh Sveti iznutra vodi i preoblikuje, može postati prozirnim za Boga te svjedokom njegove istine, ljubavi i dobrote u ovome svijetu.

Da bi nas trgnuo i potaknuo iz te naše malodušnosti, Bog podiže u Crkvi svece i šalje ih k nama, da nas duhovno probude i oduševе za Krista. Na njima odsijevaju zrake božanske svjetlosti i dobrote, oni živo svjedoče Evanđelje. U svecima tako zorno susrećemo snagu i radikalnost Božjeg poziva čovjeku, ali i primjer istinske vjere u onima koji pođu za Isusom Kristom.

Sveti Franjo divan je svetački lik u Crkvi Božjoj. On je to postao tek nakon svojega obraćenja. Prije nego ga je dotakla Kristova milost, nije se Franjo ni u čemu posebno isticao: ni svojom ljepotom, ni svojom mudrošću, ni svojom ljudskošću. Dapače, rođen je i odrastao u imućnoj obitelji. Otac me je bio bogati trgovac. Franjo je sebi mogao priuštiti sve što je htio pa je kao i njegovi vršnjaci neko vrijeme lakoumno živio svoju mladost. Sudjelujući u ratu između Asiza i Peruggie, godinu dana proveo je u zatočeništvu, gdje je teško obolio. Kad se vratio kući, počinje put njegova obraćenja, koji traje nekoliko godina.

Franjo je osjetio da ga ovozemne stvari koje je nekoć toliko volio više ne ispunjavaju. Počeo je čeznuti za višim, uzvišenijim, za onim dubljim, istinskim vrijednostima koje nadilaze ovo

zemaljsko. Roditelji nisu shvaćali tu promjenu u svom jedincu i Franjin zaokret Bogu jer im je pomrsio račune. Otac ga je htio razbaštiniti. No Franjo se sam odrekao očeve baštine, rekavši: “Ne trebam od tebe ni novca ni odjeće, od sada ću ocem zvati samo jednoga, onoga na Nebu.”

Ljudima se u početku činio poput kakva neobična zanesenjaka. Poslije su shvatili da je kroz njega zasjala Evandeoska dobrota i blagost koju je odražavao. Činilo im se kao da je došao s drugoga, Božjega svijeta. Franjo je tražio da upozna Krista, a Krist je tražio njega. I tako su se susreli Božji zov ljubavi i čovjekovo uzvratanje na tu ljubav.

Franjo je pošao za Kristom u radikalnom siromaštvu, skromnosti, služenju, osobito onim najmanjima, u kojima je prepoznavao samoga Isusa. Njegovo je srce bilo ispunjeno dobrotom ne samo prema ljudima nego i prema životinjama i cijelom Božjem stvorenju. (On je već tada imao ekološku svijest.) Franjo je osnovao zajednicu onih koji su mu se pridružili, s jednim ciljem: poći Kristovim stopama, živjeti po primjeru Isusa Krista, ostvarivati Evandjelje. Tu Franjinu nakanu i način života i danas svjedoče njegovi sljedbenici, naši franjevci.

Prave evandeoske vrijednosti nemaju rok trajanja, one su nepokvarljive. One ne vrijede samo za neke skupine u Crkvi nego za sve nas. Sveci nam zorno svojim životom pokazuju put k Bogu. Što nam govori i poručuje život i primjer svetog Franje Asiškog? U čemu se na nj možemo svi mi ugledati bilo da smo redovnici, svećenici ili ostali Kristovi vjernici? Spomenut ću samo tri stvari:

(1) Franjo je uzeo kao svoje temeljno životno pravilo: **živjeti Evandjelje**, i to na **radikalan** način. Živjeti Evandjelje, poći za Kristom, njemu se pridružiti, Krista u vjeri prihvatiti, to je poziv svakome kršćaninu. Jedan je poziv da ga ostvarujemo svatko na svoj način u različitim životnim prilikama, bilo da živimo u svijetu kao obiteljski ljudi i bavimo se svjetovnim stvarima, bilo da imamo svećenički ili redovnički poziv. Isus Krist je zahtjevan, ne trpi polovičnost, neodlučnost ili neku drugu računicu. On traži da mu se posve povjerimo i iskreno otvorimo. To je njegov temeljni i trajni zahtjev unatoč našoj ljudskoj krhkosti i slabosti, koju Bog dobro poznaje i za koju ima strpljivosti i opraštanja.

(2) Mnogi od nas površni smo kršćani, bez srca i duha. Kako reče Papa, ne može se vjera pravo živjeti rutinski, izvanjski. Bogu treba otvoriti cijelo svoje biće, a ne samo jedan dio sebe. Sveti Franjo je svim **žarom ljubavi** i zanosom svojega života pošao za Kristom, njemu se predao. To nije lako ni jednostavno. Svatko mora proći vrijeme svojega obraćenja da Isusa Krista ne samo upoznamo nego ga i zavoli te s njim uđe u intimno zajedništvo. Onda će to zajedništvo iznutra čistiti naše srce, oplemenjivati naše misli, pothvate i naume, i uzdizati cijelo naše biće.

(3) Tko je **ukorijenjen u Bogu**, taj ima veliko srce za čovjeka. To znači: Najprije se molitvom, sakramentima i drugovanjem s Isusom Kristom trebamo posvetiti, tj. preobražavati se i postati njemu slični. Kad u tome duhovno sazrijemo, onda nas Krist šalje da ispunimo svoju zadaću služenja drugima, da budemo blagoslov i ljubav za druge ljude. Samo onaj tko se trajno obnavlja snagom Duha Božjega, može se nesebično darivati drugima.

Braćo i sestre, u današnjemu Evandjelju Isus veli: Dođite k meni svi vi izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Isus je put čovjeka k Bogu ocu nebeskome. Neka nas on u ovoj euharistiji svojom riječju i sakramentom ojača na našem životnom putu. Amen.